

Tepeden Tırnağa Siyahtı

– AyselAKSÜMER · 23 Nisan 2011

Hızlı hızlı çıktığım merdivenin son basamağında nefes nefese kalmıştım. Biraz daha yürüyüp aynı sayıdaki basamaklardan aşağıya inecektim. Gözlerim, birden yerdeki karartıya takılıverdi. Kafamı kaldırıp yoluma devam edebilirdim ama içimdeki ses:

- Dur ve onunla konuş

diye fısıldadı kulağıma. Yumuşak bir ses tonuyla sordum.

- Bedenine, tenine, ruhuna yakışacak rengârenk duygular varken neden böyle karalara büründüğünü öğrenebilir miyim? Rastgele yaşanacak kadar basit mi hayat?

Uzun simsiyah saçları, esmer yüzünü kalın bir perde gibi kapatmıştı. Bacaklarının hizasında olan kollarını yukarı doğru kaldırdı ve dua eder gibi iki yana açtı. Ucu körelmiş, küçülmüş kara kalemni avuçlarının arasında serbest bıraktı. Bir sağa bir sola sallanan kalem nihayet durmuştu. Kız, gözlerini kalemden ayırmıyordu. Tek beyaz olan şey ise kucağındaki kağıt parçasıydı.

- Bu kaniya varmanızdaki sebep yerde oturmam mı? Şu dünyada herkes hayatını çalاکalem yazmıyor mu? Uzun uzun düşünmeye zaman mı var sanki? Siz her kararınızı aylarca irdeleme imkanı buldunuz mu? Sanmıyorum.

- Haklısın. Hepsini değil. Anlık tercihlerim de oldu. Yalnız önemli bir ayrıntıyı atlamamız gerekiyor. Çalاکalem yazdıklarını müsveddelikten asıl haline getirmediğin sürece buruşturup atmak veya iz bırakmayacak şekilde silmek için can atanlar hep olacaktır. Ben derim ki yine de fırsatçılara gün doğmaması için düşünerek yaşamamız lazım. Bira şişeleriyle bir olmuş hem vaktini hem de kendini öldürüyor gibisin. Oysa ne kadar da gençsin.

Gür kirpiklerini gözlerine siper ettiğini sanıyordu. Oysa kaçamak bakışlarını yakalamam için avcı olmama gerek yoktu. Mimikleriyle, kara kalem çalışması yapıyor gibiydi. Yüzündeki çizgiler de oldukça sertti.

Sözcüklerin üstünden tekrar geçerken kalemin kâğıtta yaptığı tahribatı ben de onun yüreğinde yapmak ve ruhunu acıtmak istemiyordum.

Ürkek ürkek bakan gözlerini birden panter gibi açiverdi. Kaşlarını çatarak, gözlerindeki koyu nefreti olduğu gibi yüzüme kustu.

- Beni kimse umursamıyor. Ben de kimseyi umursamıyorum. Tabi sizi de. Hem güneşi sarı doğuyor

sanıyorsunuz oysa siyah doğuyor farkında değil misiniz?

- Hayır. Sen gözlerini sıkı sıkı kapatmış olmalısın. Lütfen birazcık arala gözlerini. Aydınlık yarınları, sarının ihtişamını görmelisin.

Bir süre sustum. Ona karşı içimde hissettiğim ne ise gözlerimle de aynısını yansıtmak istiyordum. Kara kalemle çerçevelediği simsiyah iri gözlerini yine uzaklara çevirmişti. Elimi saçlarına doğru götürdüğümde sırtını yaslayarak oturduğu yaya köprüsünden bir hamlede kalktı ve çift yönlü akan trafiğe bakışlarını sabitledi.

Ani bir hareket yapabilirdi. Olduğum yerde heykel gibi kaldım. Sadece fısıldadım.

- Adını bilmiyorum siyahlı kız. Ama beni dinleyeceğini ümit ediyorum. Siyah küpeler takmışsın. Simsiyah elbiseler giymişsin. Tırnaklarındaki ojelerin bile siyah. Ama lütfen sözlerin ve düşlerin siyah olmasın. Aydınlığa doğru yürümelisin. Yoksa karanlıkta kaybolup gidebilirsin. Hem ailen seni bu halde görürse üzülmez mi?

Gölgesi kadar siyahlara boyanmış kız:

- Ailem yok benim!

dedi ve koşarak uzaklaştı yanımdan.

Çok şaşırmıştım. Birden başımı iyi yana doğru salladım. Kendime gelmeliydim. Gözlerim yerdeki beyaz kâğıda takıldı. Eğilip aldım. Seslendim sesimin son perdesince:

- Hey! Kâğıdını düşürmüşsün! Bekle!

Köprünün merdivenlerini hızlı adımlarla inip sağıma soluma baktım. Kız, kalabalığın arasına karışmıştı.

Durağa doğru ilerlerken bir yandan da elimdeki kağıt parçasına bakıyordum. Gizemli kızın yazdıktan sonra üzerini kara kalemle gelişigüzel boyadığı cümlelere ulaşmaya çalışıyordum. Ama maalesef kız gibi satırlar da kaybolup gitmişti.

Aysel AKSÜMER